

Dāvā katrai dienai iespēju kļūt visskaistākajai tavā dzīvē

Jūnijs (135) – 2017

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434 Reģ.nr.90000159161 SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Būt stipram nozīmē – nepagurt,
Ticēt nozīmē – ļoti gaidīt,
Gaidīt nozīmē – mīlēt,
Mīlēt nozīmē – sajūst,
Sajūst nozīmē – dzīvot,
Dzīvot nozīmē – smaidīt,
Smaidīt nozīmē – laimīgam būt.
/Aija Grīnberga/

- ✓ 11.jūnijā – par misiju Āfrikā stāstīs un rādīs Guntars Vadonis
- ✓ 18.jūnijā draudzes kora 138.gadasvētki. Ciemos vaiņodnieki.
- ✓ 26. jūnijs - 2.jūlijs “Cerību planēta” nometne Pelčos
- ✓ No 12.-16.jūlijam pusaudžu draudzības dienas “Vienmēr virsotnē-4” Jūrmalciemā. 16.jūlijā tiek plānots izbraukuma dievkalpojums Jūrmalciemā. Ikviens esiet aicināts piedalīties. Tas būs arī pusaudžu nometnes noslēgums un kristību dievkalpojums. Par transportu tiek domāts, tas lai nevienam nav iemesls palikt mājās.
- ✓ No 26.-28.jūlijam VBS bērniem vecumā no 5-10 gadiem
- ✓ No 21.-23.jūlijam “Tēvu un dēlu” ekspedīcijaietuvā pa Minijas upes maršrutiem
- ✓ No 21.-23.jūlijam nometne SOFT Lēdmanē - meitenēm no 14 līdz 20 gadu vecumam. Info un pieteikšanās: Agnese 29433786 vai: agneseallo@gmail.com

Vienu no Indijas slavenākajiem dzejniekiem Rabindranatu Tagori bieži neērtā situācijā nostādīja kāds vecs vīrs – viņa vectēva draugs. Vecuks bieži nāca pie viņiem ciemos, jo dzīvoja netālu, un ne reizi neaizgāja nepatraucējais Rabindranatu. Parasti viņš klauvēja pie tā durvīm un jautāja: — Kā iet ar dzejas rakstīšanu? Tu patiešām esi iepazinis Dievu? Tu patiešām zini, ko nozīmē Mīlestība? Saki man, vai tu patiešām saproti visu to, par ko runā savā dzejā? Varbūt tu vienkārši spēlēties ar vārdiem? Ikviens idiots var runāt par mīlestību, par Dievu, par Dvēseli. Es pēc tavām acīm redzu, ka to visu tu neesi izjutis un piedzīvojis

Un Rabindranatam nebija ko vecajam vīram atbildēt. Vēl vairāk, vecajam vīram bija taisnība. Kad viņi nejauši satikās tirgū, vecuks viņu ķēra aiz piedurknes un jautāja: — Nu, kā tavš Dievs? Tu Viņu atradi, vai vēl joprojām raksti dzeju par Viņu? Atceries, rakstīt par Dievu un zināt Dievu – nav viens un tas pats.

Šim cilvēkam ļoti patika izsist cilvēkus no līdzsvara. Dzejas vakaros, kur visi ar cieņu izturējās pret Rabindranatu, jo viņš taču bija Nobela prēmijas laureāts, parasti ieradās arī šis vecais vīrs. Uz skatuves, visu dzejnieku un Rabindranata talanta pielūdzēju acu priekšā, vecuks atkal ķēra viņu aiz piedurknes un teica:

— Un tomēr tas nav noticis. Kāpēc tu māni visus šos idiotus? Viņi ir mazi idioti bet tu – liels. Viņus nepazīst aiz valsts robežām, bet tevi pazīst visā pasaulē. Taču tas nebūt nenozīmē, ka esi iepazinis Dievu.

Rabindranats savā dienasgrāmatā rakstīja: «Viņš mani vienkārši piebeidz. Viņam ir tik dziļš un caurbjošs skatiens, ka nav iespējams samelot. Jau pati viņa klātbūtne noliek izvēles priekšā – vai nu saki patiesību, vai labāk klusē». Un tomēr, tas notika....

Reiz Rabindranats devās ikrīta pastaigā. Bija agrs rīts, naktī bija lijis un šobrīd saule lēca. Okeāns mirdzēja zeltā un uz pilsētas ielām bija redzamas peļķes. Peļķēs saule atspīdēja ar tieši tādu pašu svinīgumu un spožumu, ar to pašu prieku, kā okeānā. Sajūsmināts un apskurbis no redzētā, Rabindranats sajuta kaut kādas dīvainas izmaiņas.

Pasaulē nav nekā vissvarīgākā, tāpat kā nav nekā otršķirīga – pasaulē viss ir vienots. Pirmo reizi dzīvē viņš devās uz vecā vīra māju, pieklauvēja pie durvīm, ieskatījās tam acīs un teica: — Un ko jūs tagad teiksiet?

Vecais vīrs atbildēja: — Nu, te jau vairs nav ko teikt. Tas ir noticis, es tevi svētīju.

/Interneta materiāli/

Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu /Psalms 23:6/

Džonatans Burbo Grobiņas draudzes misionārs

Jau 23.psalma pirmajā pantā Dāvids gaviļē: „... man netrūks nenieka.” 5.pantā Dāvids saka: „Mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai.” Lasot šos teikumus, man rodas jautājums: “Vai tiešām šie apgalvojumi varētu būt patiesi? Dāvid, pieņemsim, ka tu to piedzīvo savā tagadnē, bet, kas notiks nākotnē?”

Parasti, kad es piedzīvoju kaut ko labu, manā zemapziņā izzogas doma: „Kad labais beigsies? Varbūt tūlīt?” Šīs šaubas atņem tā brīža prieku. Bet Dāvidam nav šāda problēma, jo viņš ir pārliecināts, ka labais viņam nekad nebeigsies. Psalmā beigās viņš pasaka lielu JĀ! – „Tiešām!” Visi apgalvojumi ir patiesi.

Ebreju vārds, kas latviski ir pārtulkots kā „pavadīt”, burtiski nozīmē „dzīties pakal”. Dziesminieks Dāvids droši zina, ka viņš nekad nenonāks vietā, kur labums nevarētu viņu atrast. Mūsu meita Laura, kurai ir divi gadi, aktīvi skrien apkārt un ziņkārīgi izpēta pasauli. Mēs, vecāki, vienmēr zinām, kur viņa atrodas un kā viņai klājas — viņas gaitas mēs uztveram kā ar antenu, kuras nosaukums varētu būt: „Kur ir Laura?” Mums bieži nākas Laurai „dzīties pakal”, lai sargātu, lai kopīgi priecātos par visu, ko viņa piedzīvo, un pārliecinātos, ka viss piedzīvotais viņai nāks par labu. Līdz ar to Laura ir drošībā.

Dievam mēs esam dārgi. Viņam ir „antena”: Kur ir Jānis? Kur ir Līga? Un tā tālāk... Viņš vienmēr zina, kur mēs esam un kas mūsu dzīvē notiek, jo Viņš ir klātesošs. Man nav jāuztraucas, jāizplāno, jāubago vai jānodrošina pašam savs labums. Dieva labums man vienmēr „dzīšies pakal”.

Ko nozīmē “labums”? Labums ietver sevī visu, ko Dāvids minējis 23.psalma. Labums ir tas, ka Gans vada, gādā, mierina, trenē, atjauno, sargā, stiprina, māca u.t.t. Jēkaba vēstulē 1:17 teikts: „Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no gaismas Tēva.” Dievs ir visa labuma avots, tāpēc tad, kad piedzīvojam kaut ko patīkamu vai saņemam, ko esam lūguši vai vēlējušies, varam droši teikt: „Dievs ir labs.”

Labums nav atkarīgs no mūsu apstākļiem. Pats Dievs, mūsu Gans, mums „dzīšies pakal” jebkuros apstākļos. Jēkaba vēstulē 1:17 ir rakstīts, ka gaismas Tēvam nav „ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas”. Mūsu Dievs ir neatlaidīgs. Nekas nevar aizklāt Viņa gaismu, mēs nevaram aizmukt no Viņa saules stariem pat nāves ielejā. „Lai es eju, lai es guļu, Tu esi ap mani, un Tev ir zināmi visi mani ceļi, Tu esi ap mani no visām pusēm, Tu turi savu roku pār mani.” (Ps.139:3, 5)

Vienalga, kas notiktu mājās vai darbā, pat ja man ir slikta veselība vai saspīlētas attiecības ar kādu, mēs varam droši teikt, ka “Dievs ir labs”. Mēs varam būt pārliecināti, ka Dieva labums mums „dzenas pakal”, un līdz ar to mums, kuri mīlam Dievu, visas lietas nāks par LABU

Ko nozīmē “žēlastība”? “Žēlastība” ir tulkots no ebreju vārda „hesed”. Ebreju valodā tas tika lietots, lai aprakstītu Dieva mīlestību derībā ar savējiem. Citiem vārdiem, žēlastība ir Dieva pastāvīga mīlestība, ko Viņš apsolvījis un kas nekad nebeigsies. Dievs atklāja, ka ebreji žēlastību nebija pelnījuši, tomēr Viņš bija izredzējis Izraēla tautu ne tāpēc, ka tā bija liela, gudra vai laba, bet tāpēc, ka Viņš nolēma to mīlēt un dot tai savu solījumu (5.Mozus 7:7-8).

Mēs esam tik svarīgi mūsu Ganam ne tāpēc, ka būtu to nopelnījuši vai būtu tik labi, gudri, smuki vai asprātīgi. Dievs vienkārši ir nolēmis mūs mīlēt. Nekas mūs nevar šķirt no Viņa pastāvīgās mīlestības (Rom. 8:35-39).

Ja esi tumšajā ielejā... Ko darīt, ja ap mani ir ienaidnieki un es atrodos tumšajā ielejā, un viss liecina par pretējo? Nedēļā, kad sāku rakstīt šo svētrunu, saņēmu ziņu, ka manas sievas Deboras māsīcas 25 gadus vecais dēls gājis bojā autokatastrofā. Deboras māsīca un viņas vīrs ir kristieši. Kā tas var notikt Dieva bērniem, kāpēc Dievs to pieļauj? Es nevaru un nemēģināšu atbildēt. Es tikai zinu, ka Dievs un viņa labums kaut kādā veidā „dzīšies pakal” mūsu māsīcai un viņas ģimenei. Dievs pats ir īpašā veidā tuvu tiem, kuriem ir salauzta sirds un satriekts un noskumis prāts (Ps.34:19-20).

Kristus pats piedzīvoja vistumšāko ieleju pie krusta, tomēr pēc tam piedzīvoja augšāmcelšanos. Viņš pats visgrūtākajos brīžos saņēma Dieva Tēva mīlestību un labumu. Tagad Viņš sniedz labumu un žēlastību mums. Mums reizēm ir sajūta, ka „šī atziņa man ir pārāk brīnišķīga un pārāk augsta, es nevaru to saprast” (Ps. 139:6). Nereti mēs ar prātu zinām, ka Dievs mūs mīl, bet ar sirdi to nesaprotam, tāpēc mums vajag lūgt kopā ar Pāvilu, *lai Dievs dod mums gudrības un atklāsmes garu, lai varam to izprast* (Efez. 1:17-18). Katru dienu lūgsim, lai Dievs atver mūsu sirdi un prātu šai brīnišķīgajai patiesībai, bet mums ir jāizdara izvēle. Katru dienu, katru mirkli mums ir izvēle apliecināt: „Tavs labums un žēlastība „dzenas un dzīšies” man pakal tagad un vienmēr.” Tad mēs varēsim kopā ar Dāvidu gaviļēt: „Visos apstākļos man netrūks nenieka, jo mans kauss ir pilns līdz malai. TIEŠĀM!”

Mani ratiņkrēslā veda pa rajona slimnīcas gaitiņiem.

– Uz kurienu? – jautāja viena medmāsa otrai. – Varbūt uz atsevišķo, varbūt – kopējo?

Es sāku uztraukties. – Kāpēc uz kopējo, ja ir iespēja uz atsevišķo?

Māsas paskatījās uz mani ar tādu patiesu līdzjūtību, ka es izbrīnījos. Tikai pēc tam, vēlāk es sapratu, ka atsevišķajās palātās ievieto mirstošos, lai citi pacienti viņus neredzētu.

– Ārsts teica, uz atsevišķo, — atkārtoja medmāsa. Taču tad es vēl nezināju, ko tas nozīmē un nomierinājos. Kad pamodos gultā, es sajutu pilnīgu mieru tikai no tā, ka nekur nevajag skriet, ka nevienam nekas nav jāpierāda, ka visa mana atbildība par visu ir nulles līmenī.

Es sajutu dīvainu attālināšanos no apkārtējās pasaules un man bija pilnīgi vienalga, kas notiek. Mani nekas un neviens vairs neinteresēja. Es biju ieguvusi tiesības uz atpūtu. Un tas bija lieliski. Es paliku viena ar sevi, ar savu dvēseli un dzīvi. Tikai Es un Es. Visas problēmas bija aizgājušas, aizgājusi bija arī trauksme un visi svarīgie jautājumi. Visa tā skraidīšana likās tik sīka, salīdzinot ar Mūžību, ar Dzīvi un Nāvi, ar to nezināmo, kas gaida otrā pusē...

Un tad apkārt sāka mutuļot istā Dzīve! Izrādījās, ka putnu dziesmas no rītiem un saules stari, kas rāpo pa sienu virs gultas, ir tik brīnišķīgi. Tik brīnišķīgas ir koku krāsainās lapas, kas māj man pa logu, dziļi zilās debesis, tikko pamodušās pilsētas trokšņi – mašīnu signāli, klaudzošu papēdīšu skaņa pa asfaltu, krītošo lapu čaboņa... Ak, Dievs, cik brīnišķīga ir Dzīve! Bet es tikai tagad to sapratu... – Nu, labi, lai arī tikai tagad, — es sev teicu, – taču sapratu. Un tev tagad ir pāris dienas, lai baudītu to... un iemīlētu no visas sirds!

Tā brīvības un laimes sajūta, kas mani bija apņēmusi, prasījās uz āru un es vērsos pie Dieva, jo viņš taču tagad bija man tuvāk par visiem.

– Dievs! – es priecājos. – Pateicos tev par to, ka tu devi man iespēju saprast, cik brīnišķīga ir Dzīve un ļāvi man iemīlēt to. Lai arī tikai tagad, pirms nāves, tomēr es sapratu, cik brīnišķīgi ir dzīvot!

Mani piepildīja mierīgas laimes sajūta, miers un brīvības skanošā elpa. Pasaule mirguļoja, skanēja un pildījās ar gaišu dievišķās Mīlestības gaismu. Es sajutu tās varenos enerģijas viļņus. Šķita, ka Mīlestība ir kļuvusi blīva un tajā pat laikā maiga, mīksta, caurspīdīga, kā silti okeāna viļņi. Tā piepildīja visu telpu un pat gaiss bija kļuvis tik pilns un blīvs, ka to uzreiz nemaz nevarēja ieelpot. Man šķita, ka viss, ko es redzēju, pildījās ar šo zeltīto gaismu un enerģiju. Es mīlēju. Un tas bija kas līdzīgs ērģeļu skaņām, kad tās atskaņo Bahu un jutekliskajām vijoles skaņām, kas ceļas augšup, augšup...

Atsevišķai palātai un diagnozei «saasināta leikoze 4.stadijā», kā arī ārsta atzinumam, ka slimības sekas ir neatgriezeniskas, bija savas priekšrocības. Pie mirstošajiem laida apmeklētājus – visus, kas vien vēlējās un jebkurā laikā.

Tuvinieki drīkstēja šeit pat arī uzaicināt radniekus un draugus uz bērēm, un pie manas palātas stiepās rinda ar tiem, kuri vēlējās atvadīties no manis, kamēr vēl esmu dzīva. Es sapratu, ka viņi jūtas briesmīgi, jo, ko gan runāt ar cilvēku, kura stundas ir skaitītas, un kurš par to pats zina. No otras puses, man bija nedaudz smieklīgi skatīties uz viņu samulsušajām sejām. Es priecājos, jo kad gan es viņus visus vēl redzēšu? Taču vairāk par visu tajā brīdī man gribējās ar viņiem padalīties savā mīlestībā pret Dzīvi – jo kā gan vari nebūt laimīgs vienkārši tāpēc, ka dzīvo? Es uzjautrināju tuviniekus un draugus, kā vien varēju, stāstīju anekdotes un piedzīvojumus no dzīves.

Paldies Dievam, visiem pielipa šī jautrība, un atvadīšanās norisinājās prieka un labestības atmosfērā.

Pagāja apmēram trīs dienas un man apnika gulēt. Es sāku staigāt pa palātu, sēdēt pie loga. Šajā nodarbē mani sastapa ārste, un uzrīkoja histēriju, par to, ka es nedrīkstu celties. Es biju patiesi izbrīnīta.

– Tas kaut ko mainīs?

– Nu,... Nē, — tagad apjuka daktere. – Bet jūs nevarat staigāt!.

– Kāpēc?

– Jums ir liķa analīzes. Jūs pat dzīvot nevarat, bet staigājat!!!!

Pagāja man atvēlētais maksimums – četras dienas. Es nemiru, bet ar apetīti cītīgi štopēju banānus un desu. Man bija tik labi. Bet dakterei bija slikti, viņa neko nesaprata. Analīzes nemainījās, asinis bija knapi rozā krāsā, bet es sāku staigāt pa gaitiņiem un skatīties televizoru. Man bija žēl ārstes. Bet Mīlestība prasīja apkārtējo cilvēku prieku.

– Dakter, kādas jūs vēlētos redzēt manas analīzes?

– Nu, kaut vai šādas!.

Viņa ātri man uz lapiņas uzrakstīja kaut kādus ciparus un burtus – kādiem tiem būtu jābūt. Es neko nesapratu, bet uzmanīgi izlasīju. Ārste līdzjūtīgi paskatījās, uz mani, kaut ko noburšķēja un aizgāja. Deviņos no rīta viņa, kliegdamā, iebrāzās manā palātā: – Kā jūs to darāt... Analīzes! Tās ir tādas, kādas es jums uzrakstīju.

– No kurienes lai es to zinu? Vai labas? Un kāda gan starpība?

Mans kaifs beidzās. Mani pārveda uz kopējo palātu (tas ir tur, kur vēl nemirst). Par cik radnieki bija jau atvadījušies, tie vairs pie manis nenāca. Palātā bez manis vēl bija piecas sievietes. Tās gulēja klusēdamas, ar deguniem sienā un aktīvi mira. Es izturēju trīs stundas. Mana mīlestība sāka smakt. Kaut kas bija jādara lietas labā.

Es izripināju no gultas apakšas arbūzu un uzcēlu to uz galda, sagriezu un skaļi paziņoju:

– Arbūzs noņem nelabumu pēc ķīmijterapijas.

Pāri palātai aizslīdēja svaigu smieklu smarža.

Nepārliecināti pie galda sanāca pārējās sievietes.

– Vai tiešām noņem nelabumu?

– Aha, — ar svētu pārliecību un eksperta smīniņu seja es apstiprināju, bet pati padomāju: «Dievs viņu zin, vai noņem, bet sliktāk jau nepaliks...»

Arbūzs skraukšķēja.

– Un tiešām pārgāja! — teica tā, kura gulēja pie loga un staigāja ar kruķiem.

– Man arī! Un man arī!, — pārējas priecīgi apstiprināja.

– Lūk, — es apmierināti klanīju galvu. – A man reiz bija tāds gadījums... Anekdoti par to zini?...

Divos naktī palātā ieskatījās medmāsa un bija šokā:

– Kad beidzot jūs zvaigāt pārstāsiet? Jūs visam stāvam traucējat gulēt!

Pēc trim dienām viņa kautrīgi man pajautāja:

– Vai jūs varētu pāriet uz citu palātu?

– Kāpēc?

– Šajā palātā jau visām stāvoklis uzlabojies. Bet kaimiņu palātā ir ļoti daudz smagu slimnieku.

– Nē! – iekliedzās manas kaimiņienes. – Nelaidīsim!

Un nelaida. Tikai mūsu palātā sāka nākt kaimiņi – tā – vienkārši pasēdēt, papļāpāt, pasmieties. Un es sapratu, kāpēc. Vienkārši mūsu palātā dzīvoja Mīlestība. Tā ietina katru savā gaismas tīmeklītī – mierīgi un silti. Īpaši man patika sešpadsmitgadīga baškīru meitenīte baltā lakatiņā, kas bija sasiets tā, ka lakatiņa gali, kas slējās gaisā, darīja viņu līdzīgu zaķim. Viņai bija limfmezglu vēzis, un man šķita, ka viņa vispār neprot smaidīt...

Bet pēc nedēļas es ieraudzīju, cik viņai skaists, kautrīgs smaids. Bet, kad viņa pateica, ka zāles sāk iedarboties un viņa pamazām atveseļojas, mēs sarīkojām svētkus, uzklājām šiku galdu, uz kura bija kumisa pudeles. Kumisu dzerot, mēs ātri sareibām, un sākām deļot.

Dežūrārsts, kurš ieradās, izdzirdējis troksni, pārbijies un izbrīnīts skatījās uz mums un teica:

– Es šeit strādāju 30 gadus, bet ko tādu redzu pirmo reizi. Pagriezās un aizgāja.

Mēs ilgi smējāmies, atceroties viņa sejas izteiksmi. Bija labi. Es lasīju grāmatas, rakstīju dzeju, skatījos pa logu, sarunājos ar kaimiņienēm, staigāju pa

koridoru un tik ļoti tā mīlēju to visu, ko redzēju: gan kaimiņieni, gan kompotu, gan mašīnu slimnīcas sētā un veco koku aiz loga.

Man špicēja vitamīnus. Vienkārši kaut ko taču vajadzēja špicēt. Ārste ar mani gandrīz nemaz nerunāja, vien šķībi skatījās, garāmejot, un pēc trim nedēļām teica:

– Jums hemoglobīns par 20 iedaļām pāri vesela cilvēka normai. Vairāk to nevajag paaugstināt. Likās, ka viņa uz mani dusmojas. Jo sanāk, ka viņa ir muļķe, ka kļūdījās diagnozē, bet tas taču nevarēja būt, un to viņa arī zināja.

Bet reiz viņa man pasūdzējās:

– Es nevaru apstiprināt jūsu diagnozi. Jo jūs taču atveseļojaties, kaut arī jūs neviens neārstē. bet tā taču nevar būt!!!!!!!!!!!!

– Un kāda man tagad ir diagnoze?

– Es vēl neesmu izdomājusi, — viņa klusi atbildēja un aizgāja.

Kad mani izrakstīja, ārste atzinās:

– Tik žēl, ka jūs aizejat, mums vēl tik daudz smagi slimo.

No mūsu palātas izrakstījās visas. Bet nodaļā mirstība tajā mēnesī samazinājās par 30%. Dzīve turpinājās. Tikai skats uz to bija kļuvis pavisam cits. Šķita, ka es skatos uz pasauli no augšas, jo bija mainījies skata uz notiekošo mērogs.

Bet dzīves jēga izrādījās tik vienkārša un pieejama: Ir vienkārši jāiemācās mīlēt, un tad iespējas kļūs neierobežotas, vēlmes piepildīsies, ja vien būsi tās noformulējis ar mīlestību, nevienu nemānīsi, neskaudīsi, neapvainosies un nevienam ļaunu nevēlēsi.

Viss ir tik vienkārši un tajā pat laikā – sarežģīti!

Tā taču ir taisnība, ka **Dievs ir Mīlestība**. Vajag tik paspēt to atcerēties!

Avots: <http://www.econet.ru> Tulkoja: Ginta FS

Nekrājiet asaras,
izzūs un viss
liksies, ka neesat raudājis.
Nekrājiet mantu
nepaņemt to
dvēsele vienatnē aizlido.

Nekrājiet naidu
ne dienu, ne trīs
eņģeļi apsmiesies debesīs.
Sakrājiet siltākos
čukstus un glāstu,

sakrājiet pašus
mīļākos stāstus.
Sakrājiet sevi -
kā smaržīgu kāri
atdodiet citiem:
ja paliekat pāri

Sveicam jūnijā!

1.06. – Verena Role

5.06. – Liene Lāce

7.06. – Antra Strjuka

17.06. – Judīte Cērpa (Mangaude) – 40 gadu jubileja

20.06. – Inese Taučus - 40 gadu jubileja

21.06. – Oksana Petrova

25.06. – Viesturs Leja

Mēs satiekam tikai tos, kurus mums jāsatiek,
tikai tad, kad tam jānotiek!

Mēs saņemam to, ko esam pelnījuši un tik
daudz, cik esam devuši!

Mums tiek uzlikts tik, cik spējam panest un
izturēt!

Un būsim pateicīgi par visu, ko dzīve sniedz.
Tā ir pārāk īsa, lai tērētu to strīdos, un pārāk
skaista, lai to nenovērtētu palaistu garām!...